

Arbejde i Forbedringshuset, hvilken Straf fordobles, saa ofte han antræffes i samme Forbrydelse." Herved fastsættes saaledes Straf for den Dvafsalver, der befindes at have Syge under Cuur, men der forekommer mig at mangle en Anthydning af, hvorledes der skal forholdes, hvis nogen saakaldet klog Mand eller Kone helbreder en Syg, som, efterat have været undergiven Lægebehandling, erklæres for uhelbredelig; thi isaafald formener jeg, at Vedkommende ikke blot ikke bør straffes, men endog belønnes.

§ 6 siger fremdeles: „Skulde Nogen, som ..

Formanden: Jeg skal tillade mig at henstille til den ærede Taler, om det skulde være nødvendigt for at motivere Lovforslagets Fremme, saaledes punktviis at oplæse og gienemgaae den ældre Forordning.

Safs: Ja, jeg har blot gjort det, fordi jeg troede, saaledes bedst at kunne motivere mit Forslag, og jeg kan gjerne standse dermed; thi senere hen omtales Intet videre, end at, dersom Nogen, der ikke er Læge, har erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duellighed i en eller anden enkelt Deel af Lægekonsten, da kan han, naar han med Amtmandens og Physici Bidnesbyrd godtgjør at bestidde fornævnte Egenkab, vente gjennem Cancelliet at erholde Tilladelse til at practisere. I den Anledning maa jeg bemærke, at det, som bekjendt, med Hensyn hertil, saavelsom i mange andre menneskelige Forhold, gaaer heelt underligt til; thi det er en bekjendt Sag, at, naar En har cureret en meget indsydelsesrig Mandts Kone eller Datter, en Prindsesses lille Finger eller en Baronesses store Taa (Latter), faaer han Tilladelse til at practisere, medens En, som har cureret 100 Bønder, aldrig har faaet Bevilling til at udøve Lægepraxis. Det er et Factum, som kan loyformeligt bevises, og videre behøver der ei at anføres. Under vor nærværende frie Forsatning anseer jeg

alle Stander for lige berettigede og lige frie, og jeg troer, at, ligesom Borgerstanden og Geistligheden 1660 bleve erklærede for fribaarne, saaledes er ogsaa 1849, da vor Grundlov blev givet, vore Bønder erklærede for fribaarne Mænd. Jeg troer derfor, at det hører til de naturlige og menneskelige Rettigheder, til enhver Mandts uafviselige Rettighed heri Landet — Rettigheder, hvorpaa man kun maa indvirke ved at oplyse Vedkommende i sin Dom derover —, at maatte betroe sit Legeme ligesaavel som sin Sjæl til Den, man har Tillid til. Staten siger vel: her er dygtige Folk, betroe Dig helst til dem — og det er Statens Pligt at lønne mange af den Slags Folk og lønne dem godt —; men Spørgsmaalet er, om man skal troe Staten paa dens Ord, eller om man ikke, efter at have prøvet og fundet de offentlig ansatte Læger uduelige, maa have Ret til at henvende sig til dem, som man har Tillid til. Efter min Mening maa det Sidste være enhver Mandts Rettighed i en fri Stat.

Det er fra denne Dpfattelse, jeg er gaaet ud, og det er paa Grund heraf, at jeg vil anbefale mit Lovforslag til at nyde Fremme. Jeg har fundet det nødvendigt at tilføie i 1ste Paragraph, at Den, som bliver raadspurgt som Læge, bliver fritaget for det i Forordningen af 5te September 1794 paabudne Straffeanfvar, for at imødegaae den tomme Indvending, som ofte møder i det daglige Liv, idet man siger, at Enhver har Lov til at raadspørge hvem han vil, og vise sig erkjendtlig mod ham, naar han helbreder ham; thi jeg finder det i høieste Grad besynderligt, ja, jeg vil reentud sige, hjerteløst, hvis Nogen vil henvende sig til En, som allerede er dømt 2 Gange for Dvafsalveri, med Anmodning om at tage sig eller en anden Person under Cuur i hans Huus. Man giver vel Frihed i visse Retninger, men indskrænker den i andre saaledes, at Hjernerne græde derover!